

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Pansophio Diacono. 94.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

fferens : quos maximè abs te superari oportet, utpotè ad ruinã facilè impellentes.

ζή σε κρατῆν, εὐχερῶς ῥιπιζόντων εἰς πλώματα.

Thomæ Monacho. 92.

Θωμᾶ μοναχῷ. 92.

In quo si-
ta vita
monasti-
ca.

Philosophia strepitum auerfatur, atque exercitatio Monastica extra tumultum & confusionem perficitur: ut ad humilitatis fastigium attingendum hac veluti scala vtatur, ac per solitudinis otium, & molestorum negotiorum & turpium sermonū omnem profus obliuionē hauriat. Quòd si pallium & promissam barbam, & baculum ad angelicam vitam omnibus partibus explēdam nobis sufficere arbitramur, atque inter medias turbas & spectacula, & acroamata vrbica versamur, de solis victoriæ organis gloriantes; luctam autem ac pugnam, quibus victoria comparatur, defugientes, vel potius certaminis causas in nobisipsis accendentes, non animaduertimus nos canes esse ad vomitum reuertentes, aut fues in veteris consuetudinis cœno sese volutantes.

2. Petr. 2.
ibidem.

Tabennesia Monachis. 93.

Iacob. 3.

Nolite multi magistri fieri, Fratres, scribit iustus Iacobus. Nolite multi magistri effici, Monachi, scribo ego minimus Ifidorus, etsi minimè probus Monachus, at certè Iacobi auditor. Æquum itaque fuerit vos, etiamsi auditoris vilitatem reiiciatis, at certè iustam viri iusti ac sapientis sententiam vereri.

Pansophio Diacono. 94.

Heb. 4.

Hæc verba, nuda & aperta, translatione ducta à victimis, quæ ad sacrificium adhibentur, à Paulo ingenti sapientia prædito viro, scripta sunt. Quemadmodum enim illæ, cum pelles detrahuntur, omniconspicuo indumento spoliantur, abditarumque internè partium statum & affectionem indicant, atque ad ossium omnium & membrorum indagacionem diffecatur;

Φιλοσοφία σποτρέφεται θόρυβον, καὶ γυμνασία μοναχικὴ ἔξω κερταβῶ-
ται συγχύσεως, ἵνα ταύτη ζήσηται
ὑποβάθρα τῶ ἕλκους τῆς ταπεινώ-
σεως, τῆ χτ' ἰμόνας χολῆ καὶ παρα-
μάτων ὀχληρῶν, καὶ ῥημάτων ἀπερ-
πῶν, σπαστάως καὶ τελείως ἐκλαθό-
μυρος. εἰ δὲ τρεῖς αἰῶνα καὶ ὑπὲρ τῆν, καὶ
βάκρον ἀσκεῖν ἤμῃν ὡρὸς ἐξάνυσιν ἐκέρτοι.
τῆς ἀγγελικῆς πολιτείας οἰόμεθα, καὶ εὐαγγελι-
μέσοι δὴ μῶν, καὶ θεαμάτων, καὶ ἀκασ-
μάτων ἀσκήσων συμφυρόμεθα, τοῖς ὀρ-
γάνοις τῆς νίκης μόνοις ἐναβριμούμε-
νοι, τίω δὲ πάλιν καὶ μάχην ἐκκλίνον-
τες, ἐξ ἧς ἡ νίκη προσγίνεται, μάλλον
δὲ τὰς αἰτίας τῆς πάλης ἐν ἑαυτοῖς ἀ-
ναχαίοντες, λανθάνομεν κύνες τυγχά-
νοντες, καὶ ὡρὸς τὸν ἔμετον ὑποτρέ-
φοντες, ἢ ὡς τῶ βορβόρω τῆς παλαῆς
συνθησίας ἐγχαλινοδύμενοι.

Τῆ ἐν τῇ ταβεννησίᾳ μονῆ. 93.

Μὴ πολλοὶ γίνεσθε διδάσκαλοι, ἀ-
δελφοί, ὁ δὶχοςος ζάφει Ιάκωβος. Μὴ
πολλοὶ διδάσκαλοι γίνεσθε, μοναχοί,
ὁ ἐλάχτοςος ζάφει Ισίδωρος. εἰ καὶ μὴ
δοκιμος μοναχός, ἀλλ' Ιακώβος ἀχρο-
ατῆς. Δίχοροι τοῖνυν ἂν εἴητε, εἰ καὶ τῶ
ἀχροατῶ ὡρὸς ζάφειτε τίω εὐτέ-
λθαν, ἀλλ' αἰδέεσθαι τῶ δίχαίς καὶ σο-
φῆ τίω δικαίαν σπόφασιν.

Πανσοφίᾳ Διακόνω.

Τὰ γυμνά καὶ τετραχλισμύνα ἐκ
μεταφορῆς τῆς ἱερείων τῆς εἰς θυσίαν
προσαγομένων, τῶ πολύφρονι γέ-
γραπται Παύλω, ὡσπερ γὰρ ἐκείνα
τῆς δροῶν ἀφαρέμμενα, πάσις τῆς
φαινομένης σπογυμνοῦται ἀμβολῆς
καὶ τῆς κεχυμμένων ἐδοθεν ὅτι εἰ-
κνυται τίω ἀφθεσιν, καὶ τεραχλιζε-
ται εἰς ἐρευναί. παντὸς ὡσὲς καὶ μέλους
ὡρὸς

θύματα
τῶν σαρκῶν
γοιπ.

πρὸς τὸ πάντα ἐκκαθαρθῆναι, ἀφ' ἧς τῆς σαρκῶτος ἢ σαρκῶτος καθαρότητα. ἔπειτα καὶ ἵπτι τῆς μεγάλης τῆς κυρίας ἡμέρας ἢ τῆς ἀδύλων καὶ ἀφαιῶν ἡμῶν ἀράξων ἀνακάλυψις, ἀπορυνώσῃ καὶ τραχυλισμῶ ἐοικυῖα φανίσαι, ἐδεδῶκε λαθεῖν δυναμένῃ, ἀλλὰ πάντων εἰς τὸ ἐμφανῆς ἀγρυμνῶν.

vt omnia, ob rei, cui adhibentur, puritatē expurgentur : eodem etiam modo in magno illo Domini die actionum nobis incognitarum & obscurarum patefactio cūcta denudabit, dissectionisque similis apparebit. Neque enim quisquam latere poterit, verū omnes in apertum adducuntur.

In iudicio extremo nihil occultum erit.

Εὐτονίῳ Διάκονῳ. 95.

Eutonio Diacono. 95.

Ἐπειδὴ κατάρως ἦν ἡ ἀκαθὰ γεώργιον ἦν ἡ γῆ κατεδικάσθη μετὰ τῶν ἡμετέρων σαρκῶτων, πᾶσαν δὲ θεραπείαν ἐν ἑαυτῷ ὁ κύριος παρεγένετο τέτυχε χάριν, ἀκάνθας ὡς νικηφόρος ἐσφαλώσατο, ὡπερ οἱ δοκιμαιοῖσι τῆς νικητῆς, αὐτὸ τὸ ὄπλον ἢ ὄργανον θελαμβεύοντες, δι' ἧς τῶν νικητῶν ἐργάσαντο, θαρσεῖτε λέγων, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον. ὁ γὰρ ἐν τῇ φύσει τῆς ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ ἐν τοῖς αὐτῆς πλάσμασι μὴ γενόμενος, καὶ τῶν γένει τῶν ἀρχαίων καλλοῖν σποδεδῶκε, καὶ τὸ κράτος τῆς κατάρως ἐν αὐτῇ τῇ φύσει κατέλυσε.

Quandoquidem execrationis illius, qua terra post mandatum à nobis violatū mulctata est, seges spina erat; Dominus autem, vt omnem in seipso morbum curaret, aduenerat; idcirco spinea corona vt victor, redimitus est: quemadmodum scilicet clari ac celebres victores faciunt, qui hoc ipsum telum aut instrumentū, cuius ope victoriam consecuti sunt, in triumphum gestant. Confidite, inquit: ego vicimundum. Nam qui in humana natura fuit, nec tamen in humanis vitis fuit, veterem generi nostro pulchritudinem reddidit, ac maledicti & execrationis robur in ipsa natura deleuit.

Con Christis spinis coronatus. Genes. 3. Matt. 27. simile.

1 Ian. 16.

Galat. 3. Coloss. 2.

Μαξίμῳ φιλοσόφῳ ἑλληνι. 96.

Maximo Philosopho gentili. 96.

Κομπάζεις φιλοσοφίαν ἐχθρῶν τῆς ὄντως σοφίας, καὶ αὐτὸ ἀρνήμιδος τῆς σαρκῶτος ὄνομα. ἔδεν γὰρ ἔτερον ὅτι φιλοσοφία, ἢ τὸ πάντως φιλεῖν τῶν σοφίαν. εἰ οὖν ὄντως ἐραστῆς εἶναι βούλει σοφίας, τῶν ὄντως ἀγάπα σοφίαν, ἢ τὸν λόγον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν βίον σεμνύνει, καὶ τῶν ἀληθῶν θρησκείαν παιδεύει. ἦν γὰρ αὐτὸς ἐπαγγέλλη καὶ νῦν ὀφλισκάνει γέλωτα, θεότητος καλοῦσα τὰς πηγὰς τῆς ἀχρότητος, καὶ ἐν τῶν μέλλοντι πτωχεύει ἀδύνη ἀσύλητων, ὅπως σὺ τοὺς κακῶν καὶ πνευφλεγέθοντας ὁ Πλάτων ἠπέλιπεν.

Philosophiam iactas, veræ sapientiæ inimicam, ipsum quoque huiusce rei nomen eiurans & inficiens. Neque enim aliud quicquam est Philosophia, quam sapientiam omnino amare. Quamobrem si tu verus sapientiæ amator esse cupis, veram sapientiam ama; quæ non sermonem duntaxat, sed etiam vitam exornat, ac veram religionem docet. Nam ea, quam nunc profiteris, & nunc ridicula est, vt quæ obscœnitatis fontes diuinitates vocet, & in futuro æuo cruciatum veniæ expertem parturit: vbi scilicet Cocytos tibi ac Phlegethontas Plato minatus est.

Que veræ sapientia.

Υμνίῳ. 97.

Hymetio. 97.

Ἴνα δέξῃ τῶν πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὸν πατέρα τῆς παναγίας πνεύματος ἐνω-

Dominus & herus noster, vt sanctissimi Spiritus secum & cum Patre coniunctio-

D ij